

† La redactarea acestei foi religioase, se folosesc informații libere preluate din mijloacele de informare în masă ortodoxe: site-uri, publicații, reviste, ziare, cărți. †

Vindecarea prin credință

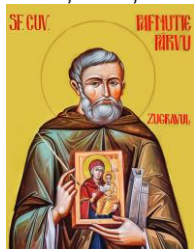
- *Duminica a șaptea, Vindecarea a doi orbi și a unui mut -*

Mentalitatea oamenilor de astăzi, dominată de raționalism, încearcă să găsească explicații logice, chiar și în cazul vindecărilor minunate. Omul de astăzi nu mai are ochi să vadă minunea, totuși orice om sincer cu el însuși în primul rând, trebuie să recunoască limitele sau neputințele medicinei, pentru că, până la urmă orice vindecare poartă în sine lucrarea lui Dumnezeu. Acest lucru se poate deduce din faptul că nu medicina vindecă un organism, nu medicamentele tămăduiesc, ci cum spunea la un moment dat Părintele Cleopa: „*medicul taie și coase, dar Dumnezeu este cel care vindecă*”. Cine a sădit într-un organism această capacitate de a se reface după o anumită boală sau operație, dacă nu Dumnezeu? De unde au putere medicamentele ca să lupte împotriva infecțiilor, dacă nu de la Dumnezeu? Nu au existat mai întâi leacurile și omul le-a descoperit folosul mai apoi? Și noi credem acest lucru și-l mărturisim și de aceea și cerem totdeauna mila lui Dumnezeu, zicând: „*Doamne miluiește!*”. Dacă medicina sau medicul ar reuși el de la sine să vindecă, cum ar face aceasta de vreme ce el nu se poate vindeca nici pe sine, și de ce nu îi vindecă pe toți, de ce așteaptă și el ca să vadă dacă organismul începe să se refacă, dacă medicamentele își fac sau nu efectul? Ar trebui ca medicul să posede o putere, o energie pe care să o transfere bolnavului, așa cum o are numai Dumnezeu, și prin ea să-l vindecă pe cel bolnav. De asemenea vedem că în cazul vindecărilor minunate făcute de Mântuitorul Iisus Hristos, pe baza credinței celor bolnavi, acest proces de vindecare este suspendat, bolnavul nu mai așteaptă o perioadă de timp ca să se refacă organismul, nu mai așteaptă efectul medicamentelor, ci tămăduirea este imediată, pe loc, la porunca lui Dumnezeu: „*După credința voastră, fie vouă!*”. Desigur că medicina de astăzi are în vedere numai organul din om care este bolnav, ea nu-l privește pe om ca persoană, ca făptură înzestrată și cu suflet, care el ar trebui mai întâi reabilitat, așa cum face Mântuitorul cu toți cei vindecați, mai întâi îi tămăduiește sufletește, de necredință, de îndoială, de păcat: „*Credeți că pot să fac Eu aceasta?*”. Abia după aceea, administrează vindecarea: „*După credința voastră, fie vouă!*”. De aceea mulți dintre medici ar fi buni veterinari, fiind pregătiți să trateze numai trupul. Dar și în cazul în care omul ar avea numai trup, nu tot Dumnezeu îl vindecă? Suferința ne curăță și ne izbăvește dacă o înțelegem corect. De aceea, dacă am fost bolnavi sufletește și ne-am vindecat, să nu ne mai întorcem la același fel de viață de până atunci. Să ne rugăm Doctorului sufletelor și al trupurilor noastre, Mântuitorului Iisus Hristos să ne vindecă de toate bolile sufletești și trupesti. „*Doamne miluiește-mă, ca să Te văd în tot și în toate și să Te mărturisesc, prin viața mea!*”. Amin

Sfântul cuvios Pafnutie-Pârnu Zugravul - 7 august

Cuviosul Pafnutie, vestit iconar cunoscut cu numele de Pârnu „Mutul”, s-a născut în Câmpulung-Muscel, la 12 octombrie 1657, ca fiu al preotului Ioan Pârvescu (1623-1702). La botez a primit numele nașului său, marele vistiernic Pârnu Vlădescu, un creștin evlavios și ctitor de biserici. Crucea încercărilor s-a abătut asupra familiei preotului Ioan, când preoteasa acestuia a trecut la Domnul ca o muceniță, născând pe al șaselea copil. Boala a secerat apoi pe cinci dintre ei, Pârnu fiind singurul rămas în viață. Atunci, preotul Ioan Pârvescu s-a călugărit la Mănăstirea Negru Vodă din Câmpulung Muscel, luând cu sine și pe fiul său Pârnu, în vârstă de 11 ani. La școala acelei mănăstiri s-a deprins cu cititul și scrisul, dar și cu cele dintâi taine ale „zugrăviei”, adică ale picturii bisericești, alături de monahul Evghenie. La împlinirea vârstei de 18 ani, Pârnu și-a îndreptat pașii spre pământul binecuvântat al Moldovei, trimis să învețe „zugrăvia” în Bucovina, cu un vestit meșter rus. Acolo a deprins tainele pictării icoanelor și a luat ca pildă de iconografie numeroasele mănăstiri și biserici bucovinene, împodobite cu picturi interioare și exterioare. După 5 ani s-a întors din Moldova, devenind pentru scurt timp pictor de curte al boierilor Vlădești, urmașii nașului său. Din această perioadă, datează și cea dintâi pictură a sa la biserica Mănăstirii Aninoasa (Argeș). Apoi, alături de monahul Evghenie, primul său dascăl, a pictat biserica Mănăstirii Negru Vodă (Câmpulung-Muscel, Argeș). Fiind recomandat familiei domnești a Cantacuzinilor, a zugrăvit mai multe ctitorii ale acestora, dar și unele ale Sfântului Voievod Martir Constantin Brâncoveanu. Pârnu Pârvescu a primit supranumele de „Mutul”, nu pentru că ar fi fost mut, ci pentru că picta fără să vorbească și fără să mănânce, adică în post și rugăciune. Dacă spunea vreun cuvânt sau gusta hrană, întrerupea lucrul în ziua respectivă. Astfel, făcea mai lucrător darul primit de la Dumnezeu, dobândind har pentru nevoița sa și iscusință în lucrarea iconografiei. Stabilizat în cele din urmă în București, a ajuns dascăl la propria sa școală de „zugrăvie”, în care a format mai mulți ucenici. Căsătorit cu credincioasa Tudora, a avut doi copii, Pârnu și Gheorghe. În anul 1718, luminat de harul lui Dumnezeu, a intrat în monahism la Mănăstirea Mărgineni, primind numele de Pafnutie. Apoi, din anul 1731, Cuviosul Pârnu-Pafnutie s-a nevoit până la sfârșitul vieții la Schitul Roboia (Mușătești, Argeș). Acolo a primit marea schimă călugărească și s-a nevoit încă patru ani în rugăciune, tăcere, răbdare și smerenie, trecând la Domnul în anul 1735. Cuviosul Pafnutie-Pârnu, iconarul de la Roboia, a fost recunoscut drept cel mai mare pictor bisericesc român al epocii cantacuzine și brâncovenești, întemeietor și dascăl al unei școli de iconografie bizantină cu specific național, dar și ca un mare trăitor al Ortodoxiei românești. Luând aminte la viața virtuoasă, la nevoița și lucrarea Cuviosului Pafnutie, Sf. Sinod al Bisericii Ortodoxe Române l-a trecut în rândul sfinților, în anul 2017, an închinat iconarilor și pictorilor bisericești, cu zi de pomenire 7 august.

Prietenia te ajută să identifici mai bine cine ești și contribuie la dezvoltarea încrederii. În viață sunt multe provocări și obstacole. Uneori frica de eșec sau frica de a nu ne ridica la așteptările celorlalți, ne pot bloca în a continua pe drumul pe care l-am ales. Aici intervin prietenii. Încrederea lor în noi ne ridică moralul și ne ajută să mergem mai departe. La maturitate nu mai este așa de ușor să-ți faci prieteni, pentru că prietenia nu mai are un așa mare impact asupra apartenenței la un grup ca în tinerețe. Poți să fi coleg de muncă cu cineva și nu simți nevoia neapărat să-i fii prieten. Nu mai ai nevoie să ai mulți prieteni pentru a te simți acceptat. Prietenia se maturizează și ea. Are rolul de a încuraja și a susține. Ne dăm seama că fiecare este ocupat cu viața profesională și de familie, iar timpul petrecut împreună oferă sprijin în a te încuraja că poți să te descurci în rolurile diverse pe care ți le asumi în viață. Cea mai mare nevoie de prieteni o avem în copilărie când interacțiunea cu oamenii ne oferă cele mai multe informații despre societatea noastră și ce înseamnă să fii om. Cu cât crești, nevoia de a avea prieteni poate să dispară pentru că ne putem încărca viața de multe activități. Însă fericirea noastră, deși ne înconjurăm de activități și obiecte, vine de cele mai multe ori din relația cu ceilalți oameni. În concluzie, ca să ai prieteni, depinde de tine. Dar dacă simți că ai nevoie de prieteni, fă-ți prieteni care te ajută să te bucuri de viață și îți oferă un scop în viață. Iar dacă nu vrei să ai prieteni, nu pune la suflet judecățile celorlalți; fiecare compară ce este bine cu felul său de a-și trăi viața. Asta nu înseamnă că este și felul potrivit pentru tine de a-ți trăi viața. Fiecare are propria alegere și trăiește propriile experiențe și consecințe ale deciziilor făcute.

Despre prietenul nesincer

Prietenul nesincer este un om interesat, neubitor, viclean, egoist, ipocrit, purtând masca prieteniei pentru a avea parte de foloase de pe urma ei. Minte atunci când spune că susține prietenia și ascunde vicleșug înăuntrul lui când vorbește despre devotament. Are pretenția ca prietenii să-l ajute, dar el însuși refuză să-și ofere sprijinul atunci când prietenul i-l cere, inventând o mie de pretexte. Își arată prietenia atunci când prietenului îi merge bine, dar la necaz se dezice de el. Își aduce aminte de el atunci când îi merge bine și vrea să afle, fără a-l vizita, noutăți despre el, urându-i fericire celui deja fericit, sănătate celui sănătos, faceri de bine celui care săvârșește binele și slavă celui care are parte de ea. Trimite daruri bogate celui bogat și vrea să dea dovadă că este prieten cu orice preț, numai de ochii lumii. Dar uită de acesta de îndată ce ajunge în necazuri, nemaivrând să întrebe și să afle vesti despre el. Deși locuiește în vecinătatea lui, își pierde interesul față de el. Îl evită și îl blestemă; îl acuză că a ajuns în necaz din cauza prostiei; iar dacă acela a căzut în vreo boală, îl uită, și dacă se află la necaz, își întoarce fața de la el. Când prietenul lui ajunge într-o stare umilă, îl defăimează și când devine sărac, îl trece cu vederea, iar văzându-l flamand, nu-i poartă de grijă și nu face milostenie cu el nici când este gata să moară. Unul ca acesta este un prieten nesincer. Prietenul viclean este periculos. Acesta nu are nimic sănătos în sufletul lui; pentru el, nimic nu-i sfânt, nimic cuvios. Este necredincios, rău, viclean, pervertit și disprețuiește sinceritatea. (va urma)

ZIUA	ORA	SLUJBE și ACTIVITĂȚI
Luni 5 august	14:00	Spovedanie
	17:00	Vecernie cu litie la Hudum
Marți 6 august	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
	17:00	Paraclisul Maicii Domnului
Miercuri 7 august	17:00	Paraclisul Sfintei Icoane Portărița
Joi 8 august	17:00	Paraclisul Maicii Domnului
Vineri 9 august	14:00	Spovedanie
	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 10 august	07:00	Sf. Liturghie și pomenirea morților
	14:00	Spovedanie
	18:00	Vecernie
Duminică 11 august	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
	10:45	Program de bibliotecă
	18:00	Vecernie

Păcatul clevetirii (bârfirii)

Într-un sat, o femeie se lăuda cu credința ei și cu învățătura ei despre Dumnezeu. Adevărat era, că ea era nelipsită de la Biserică, avea memorie bună, îi plăcea slujba, predica și avea darul povestirii, dar avea un păcat de care nu putea să se despartă. Îi plăcea să bârfească. Odată îi zise preotului că ea vrea să se desăvârșească și să se jertfească pentru ceva, care-i place Domnului Hristos. Preotul duhovnic, care-i cunoștea acest păcat, drept răspuns își puse degetul pe buze și-i zise: „Iată, aceasta-i jertfa pe care o vrea Domnul de la dumneata; pune pază gurii și nu mai bârfi!”

Focul, apa și credința

Se spune că odată călătoreau împreună focul, apa și credința; și când au poposit și-au zis: „Oare, dacă ne-am pierde, cum ne-ar mai găsi pe noi oamenii?”. Și focul răspunde: „Pe mine mă vor găsi acolo unde vor vedea că iese fum”. Apa răspunde: „Pe mine mă vor găsi acolo unde vor vedea sălcii pletoase, cu ramurile aplecate”. Credința zise: „Cel ce mă va pierde pe mine nu mă va putea găsi singur...”. „Cum?”, întrebă focul și apa. Credința răspunde: „Cel care m-a pierdut pe mine, nu mă mai poate afla, decât cu ajutorul Domnului Iisus Hristos, Mântuitorul lumii”.

Cât trăim cu adevărat

Un călător se plimba într-o zi printr-un cimitir, privind mormintele și gândind la scurtimea vieții omenești. La un moment dat, văzu pe o cruce sub numele mortului scrise aceste cuvinte: „Am murit în vârstă de 70 de ani, dar n-am trăit decât 3 ani. Să nu faceți ca mine!”. Neputând înțelege, s-a dus la preot, iar acesta i-a zis: „Mortul a fost un mare necredincios până la 67 de ani, cu trei ani înainte de moarte și numai atunci și-a dat seama cât valorează credința în Dumnezeu. Și atât de rău i-a părut de cei 67 de ani petrecuți departe de Dumnezeu, încât i-a socotit morți, și numai pe cei trei de la sfârșit i-a considerat drept vii, căci în acești trei ani a avut o viață cu adevărat, răspândind în jurul său pace, bucurie, înțelegere, credință și dragoste creștină”. Călătorul plecă lămurit, mulțumind și slăvind pe Dumnezeu în gândul său, pentru o învățătură atât de prețioasă și pentru viața lui.

Postul ocrotește orice virtute. Este începutul luptei spirituale, cununa celor cumpătați, frumusețea fecioriei și sfințeniei, strălucirea cumințeniei, începutul vieții creștine, mama rugăciunii, izvorul smereniei. Postul te învață liniștea și el precede celelalte fapte bune (Sfântul Isaac Sirul).